

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. S.**,
nar.,
státní příslušnost: Moldavská republika,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2022, č. j. CPR-19939-2/ČJ-2022-930310-V217,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-186901-12/ČJ-2022-000022-SV ze dne 5. 6. 2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

na jeden rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba stanovená k vycestování byla určena do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že právní úprava nenabízí přesnou odpověď na to, jak dlouhý protiprávní stav je v případě řízení o správním vyhoštění vedeném z důvodu neoprávněného pobytu potřeba vnímat jako dostatečně intenzivní pro naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona, namísto mírnějšího postupu dle § 50a zákona, pročez stanovuje toliko povinnost vyhodnotit všechny faktory ovlivňující dle § 174a zákona přiměřenost rozhodnutí. Při takto široké diskreční pravomoci je zapotřebí zhodnotit individuální skutečnosti řízení, nelze uplatnit obecný postup ani vztahovat na věc předchozí rozhodovací praxi soudů, která nenabízí identické případy. V případě žalobce byla zjištěna jediná přitěžující skutečnost, že se nepříčinil o odstranění protiprávního stavu, kdy byl odhalen náhodnou policejní kontrolou, naopak ve prospěch svědčí řada polehčujících skutečností, a to především to, že je žalobce stále velmi mladého věku, tj. nedisponuje dostatkem životních skutečností a je u něj vysoká pravděpodobnost dosažení nápravy, předmětné protiprávní jednání je prvním pochybením, žalobce vyjádřil lítost a spolupracoval se správním orgánem. Za zásadní žalobce považuje skutečnost, že je rodinným příslušníkem občanů Evropské unie, rumunských rodičů, kdy správní orgány s ohledem na věk žalobce neshledaly status dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona, avšak nijak se nezaobíraly postavením dle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona, tudíž nepostupovaly způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, dle § 3 zákona, toto činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce namítá dále nepřiměřenost ukládaného opatření ve vztahu k relativně krátké době protiprávního stavu a rodinným vazbám.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 5. 6. 2022 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou jako spolujezdec motorového vozidla, přičemž byl zjištěn jeho neoprávněný pobyt na území ČR. Kontrolou cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobce naposledy na území schengenského prostoru vstoupil dne 2. 2. 2022 přes maďarský hraniční přechod.
6. Při výslechu žalobce dělil, že na území schengenského prostoru přicestoval dne 2. 2. 2022 z Moldavska přes Maďarsko a Slovensko. Ten samý den přijel do ČR. Přijel navštívit rodiče, kteří v ČR zrovna pracují. Ví, že již několik dní překročil, ale neřešil to a chtěl zde zůstat dále. Pracovní povolení nemá, v ČR je asi počtvrté. Je si vědom svého protiprávního jednání, ví, že mu hrozí vyhoštění. Na území ČR ani EU nemá kromě rodičů žádné vazby. Je svobodný a bezdětný, v Moldávii mají jeho rodiče dům, kde bydlí nyní jeho prarodiče a před odjezdem tam s nimi pobýval i žalobce. Bydlel by tam znovu i po návratu. Není mu známa žádná překážka vycestování, Moldávie je pro něj bezpečná země.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. K námitce žalobce, že právní úprava nenabízí přesnou odpověď na to, jak dlouhý protiprávní stav je v případě řízení o správním vyhoštění vedeném z důvodu neoprávněného pobytu potřeba vnímat jako dostatečně intenzivní pro naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona, namísto mírnějšího postupu dle § 50a zákona, soud uvádí, že nenalezl pochybení správních orgánů, pokud žalobci uložily podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění se zákazem vstupu v délce jednoho roku, a nikoli povinnost vycestovat. Žalobce svým protiprávním jednáním nesporně naplnil příslušnou skutkovou podstatu a závěry správních orgánů byly řádně odůvodněny.
13. Správní orgán I. st. shrnul pobytové možnosti na základě bezvízového styku. Konstatoval, že žalobce přicestoval na území dne 2. 2. 2022, tedy po uplynutí 90 dnů oprávněného pobytu zde neoprávněně pobýval od 3. 5. 2022 do 5. 6. 2022 (den kontroly). Žalovaný vymezil neoprávněný pobyt shodně jako správní orgán I. stupně, přičemž soud k tomu uvádí, že pochybení správního orgánu I. st. ani žalovaného nenalezl. Neoprávněný pobyt byl v délce 34 dnů.
14. V cestovním dokladu žalobce bylo nalezeno vstupní razítko na území schengenského prostoru, a to dne 2. 2. 2022. Toto datum příjezdu současně potvrdil ve své výpovědi sám žalobce, který uvedl, že v tento den přijel na území ČR navštívit své rodiče. Je nesporné, že žalobcův neoprávněný pobyt byl řádně vymezen od 3. 5. 2022 do 5. 6. 2022, kdy žalobce nejprve mohl od příjezdu pobývat na území na základě bezvízového styku, avšak toliko do 2. 5. 2022, jak správní orgány řádně vysvětlily. Z žalobních námitek ostatně ani nevyplývá, že by žalobce sám svůj neoprávněný pochyb zpochybňoval. Naopak i ve své výpovědi správnímu orgánu sdělil, že si je neoprávněného pobytu vědom, věděl, že se jej dopustil, ale chtěl v ČR pobývat i dále a věc nijak neřešil.
15. Co se týče přiměřenosti uloženého správního vyhoštění a jeho délky z hlediska namítané krátké délky neoprávněného pobytu, soud uvádí, že rozhodnutí považuje v tomto ohledu za přiměřené. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

16. Maximální možná délka zákazu vstupu na území členských států EU byla dle zákona v daném případě 5 let, přičemž byla zvolena spodní hranice tohoto možného rozmezí, tj. jeden rok. Jde-li o tvrzené polehčující a přitěžující okolnosti, pak žalobce má zato, že se sice nepříčinil o odstranění protiprávního stavu, který byl odhalen policejní kontrolou, avšak v jeho prospěch svědčí řada polehčujících skutečností, konkrétně, že je mladého věku, tj. nedisponuje dostatkem životních skutečností a je u něj vysoká pravděpodobnost dosažení nápravy, předmětné protiprávní jednání je prvním pochybením, vyjádřil lítost a spolupracoval se správním orgánem.
17. Správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí uvedl, že vzal v potaz fakt, že žalobce poskytl v průběhu správního řízení součinnost. Jako přitěžující okolnost zohlednil, že žalobce svůj neoprávněný pobyt na území ČR nijak neřešil. Žalovaný tyto závěry potvrdil s tím, že žalobce svůj pobyt neřešil, přestože věděl, že se zde nachází neoprávněně, a naopak měl v plánu zde pobývat dále. Délka neoprávněného pobytu dle žalovaného není zanedbatelná, jde o pobyt delší než měsíc. Okolnosti svědčící ve prospěch nepřeváží nad závažností protiprávního jednání. Nelze přihlídnout k tvrzením o prvním protiprávním jednání, neboť se jednalo o předpokládaný průběh pobytu, v opačném případě se vystavoval správnímu vyhoštění.
18. Soud považuje uložené správní vyhoštění s jednoročním zákazem vstupu zvolené správními orgány za adekvátní vzhledem k okolnostem případu. Pokud žalobce namítá nepřiměřenost z důvodu krátkého neoprávněného pobytu, pak ten byl ukončen až pobytovou kontrolou a trval 34 dní. Soud se v tomto ohledu neztotožňuje s žalobcem, že by tato skutečnost byla bagatelní, neboť naopak, pokud by pobytová kontrola neproběhla, lze usuzovat, že by žalobce na území pobýval neoprávněně i nadále, jak ostatně plyne i z jeho vlastní výpovědi, kdy sdělil, že svůj neoprávněný pobyt neřešil a dále zde pobýval. Namítaná skutečnost, že žalobce spolupracoval, byla zohledněna. Co se týče toho, že je žalobce stále mladého věku a je u něj předpoklad nápravy, soud uvádí, že pakliže měl žalobce v úmyslu na území ČR pobývat, bylo jeho povinností si ohledně možnosti pobytu obstarat adekvátní informace, které nepochybně mohl získat například od svých rodičů, kteří zde žijí. Na této povinnosti nemůže nic změnit ani namítaný mladý věk žalobce. Žalobce potvrdil, že si byl svého neoprávněného pobytu vědom, ale nijak jej neřešil. Obdobně bez relevance je pobyt rodičů, dle tvrzení žaloby občanů EU, v ČR, jestliže z jejich pobytové historie v ČR a výslechu žalobce ve správním řízení je zřejmé, že žalobce již roky s nimi ve společné domácnosti v zemi původu nežije.
19. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

života žalobce zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

20. Správní orgány ve zcela dostatečném rozsahu zjišťovaly, zda by v případě žalobce mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně vazby žalobce k ČR či EU zjišťoval v rámci provedeného výsledku, jak je doloženo protokolem. Z tvrzení žalobce vyplynula absence jakýchkoli vazeb na ČR či EU s výjimkou skutečnosti, že zde nyní žijí a pracují jeho rodiče, které přijel navštívit. Dále sdělil, že on sám pracovní povolení nemá, ve vlasti bydlel s prarodiči v domě rodičů, kam by se mohl opět vrátit je svobodný a bezdětný. V návaznosti na tato tvrzení proto správní orgán I. st. v rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutím o správním vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, kdy uvedené odůvodnil konstatovanými tvrzeními žalobce při výsledku.
21. K námitce, že správní orgány s ohledem na věk žalobce neshledaly status § 15a odst. 1 písm. b) zákona, avšak nijak se nezaobíraly postavením dle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona, tudíž nepostupovaly způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, dle § 3 zákona, kdy toto činí napadané rozhodnutí nepřezkoumatelným, soud uvádí následující.
22. Posouzením otázky, zda by žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka občana EU, se zabýval správní orgán I. st. v části, kde se zaobíral posouzením ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobce je svobodný a bezdětný, jeho zdravotní stav je dobrý a je schopen cestovat. Konstatoval, že žalobce sdělil, že na území ČR má své rodiče, kdy ale nebyl s to uvést celá data jejich narození. Jako důvod cesty do ČR uvedl návštěvu rodičů, dále sdělil, že neví, jaký druh pobytu na území mají. Správní orgán I. st. uvedl, že zjistil, že žádný z rodičů nemá status cizince s povolením k trvalému pobytu občana třetího státu. Matka žalobce má povolení přechodný pobyt občana EU, který jí byl udělen v souvislosti s dvojím občanstvím (moldavské, rumunské). Přes skutečnost, že se na území ČR nachází matka žalobce rumunského občanství, není dle správního orgánu I. st. žalobce osobou dle § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť je osobou starší 21 let, je dospělý a samostatný muž. Může se o sebe sám postarat, není na rodičích závislý. Zázemí má žalobce v Moldávii. Na území ČR nemá žádné vazby.
23. Dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolení pobyt.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

24. Dle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).*
25. Dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky, 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.*
26. Co se týče námitky o posouzení žalobce jako rodinného příslušníka podle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona, soud považuje za podstatné, že z tvrzení žalobce ani zjištěných skutečností nevyplynulo, že by rodiče žalobce měli trvalý pobyt na území ČR a že žalobce byl v zemi původu členem domácnosti občana EU.
27. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 31. 12. 2021, č. j. 2 Azs 135/2021 – 37 uvedl, že: „Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musí splňovat dvě podmínky. Jednak s občanem Evropské unie musí mít trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, jednak s ním musí žít ve společné domácnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obě tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek spočívá na cizinci (viz např. rozsudky ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016 – 43 a ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39).“
28. Správní orgány provedly zhodnocení skutečnosti, zda by žalobce mohl být rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, dostatečně. Dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. st. vyplývá, že občanem EU je toliko matka žalobce, která má kromě moldavského také rumunské státní občanství, a že má přechodný, nikoli trvalý, pobyt v ČR.
29. Jakkoli správní orgány neprovedly výslovně úvahu o postavení žalobce podle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, nezaložily tím vadu rozhodnutí, neboť z obsahu správního spisu a tvrzení žalobce ve správním řízení (ani v soudním), nevypývá, že by byla dána základní podmínka rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců – trvalý pobyt občana EU na území ČR (rodičů žalobce). Lze tak mít za to, že závěr správního orgánu I. st. o skutkovém zjištění, že rodiče žalobce nemají status cizince s trvalým pobytem, je implicitním odůvodněním vyloučení aplikovatelnosti § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud cizinec netvrdí skutečnosti rozhodné pro aplikaci § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců a ani takové neplynou z obsahu správního spisu, není správní orgán se povinen zabývat tím, zda je cizinec rodinným příslušníkem také ve smyslu § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Nehledě k tvrzení žalobce, že v zemi původu žil s prarodiči, nikoli s rodiči, resp. s matkou s rumunským občanstvím.
30. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. 11. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.